

НС уведомителен бюлетин

NSDAP/AO : PO Box 6414

Lincoln NE 68506 USA

www.nsdapao.org

#1133

01.12.2024 (135)

Неизвестни герои на бялата раса

Част 6

Уолт Дисни

Не бихте искали историята на живота ви да бъде написана от Маре Елиът. Освен ако не сте еврейин марксист или расов предател, който обича евреите. Разбираемо е, че никой уважаващ себе си бял човек не би могъл да очаква справедливо отношение от страна на този биограф. Но докато сте още живи, няма от какво да се страхувате от такива като г-н Елиът. Защото той е един от онази нова порода "политически коректни" лешояди, които пируват с репутацията на мъртъвци. Евтин и лесен начин да се предизвика полемика за една книга (полемика = продажби) е да се очерни някоя удобно починала личност, чиято памет все още се почита като цяло. А ако въпросната жертва не е била приятел на евреите, тогава шансовете на всеки литературен чакал да получи

Walt Disney

блестящи отзиви в такива еврейска уста като "Ню Йорк Таймс" са почти сигурни. Поредното малодушие на подобни некрофилни пера се подчертава от факта, че хората, за които пишат, не могат да се защитят, защото всички са мъртви.

След като разкъсаха славата на такива бели герои като Хенри Форд, Х. Л. Менкен и Чарлз Линдберг, вулгарните хейтъри се насочиха към следващия обект на своята похотливост, този път не друг, а Уолт Дисни. Ако някой някога не се е нуждаел от представяне, то това е чичо Уолт, една от най-обичаните от всички личности на XX век. Тоест, докато Маре Елиът не реши да си набави хонорари, като се погрижи за благоразположението на ционистките сили и накърни името на един истински арийски гений. Затова не бива да ни изненадва, че другата книга на Елиът, "Down Thunder Road", е възторжено възхваляване на Брус Спрингстийн. Следователно авторът е един от онези врагове на бялата култура, които са продали собствената си раса, като са раздухали шума на един драстично надценен кошерен рокендрол, докато са намазали с мастило и са се опитали да изтласкат настрана автентичните бели герои, като създателя на "Фантазия", заради несъгласуваното изкривяване на един мазен, кряскащ еврейин. По ирония на съдбата точно тези неща, които Елиът намира за най-ужасяващи, са събитията в живота на Дисни, които всеки здравомислещ читател ще аплодира. Особено за националсоциалистите "Тъмният принц на Холивуд", както е наречен в подзаглавието на биографията, ще се издигне по-високо от всякога в оценката им.

Еврейска примка за Disney

Въпреки неприкритата си враждебност (завист?) към своя обект, авторът разкрива за първи път в печата изненадващата степен на националсоциалистическия произход на Уолт Дисни и неговата общо взето неизвестна борба през целия му живот срещу еврейското завладяване на студиото и страната му. Елиът разказва как Дисни започва като млад, неизвестен илюстратор в началото на 20-те години на XX век, когато напуска дома си в Канзас, за да се опита да пробие в Холивуд. Първият герой на Уейт, Алиса (по Луис Карол), демонстрира иновативните му филмови техники, които съчетават както анимационни фигури, така и живи актьори. Но за успеха на Алиса му е необходим разпространител. Тогава, както и сега, разпространението на филми е частно владение на евреите, които сякаш по инстинкт още от първите дни на киното усещат безпрецедентната му сила да

достигне и да формира съзнанието на нееврейските маси. Следователно Милтън Фелд е първият агент на Дисни, който го насочва към талмудисткото гнездо на плъхове - Ню Йорк. Там той попада в лапите на Маргарет Уинклер. Тя ръководи първото разпространение на поредицата му за Алиса, за което той получава по 1500 долара на филм, което едва ли е достатъчно, за да оправдае разходите за производство, но е скромно начало, за което наивният художник от Средния Запад е искрено благодарен.

Няколко месеца по-късно обаче Уинклер му съобщава, че намалява плащанията му почти наполовина, тъй като сериалът му не е бил добре приет и е губил пари в боксофиса. Елиът пише: "Дисни беше много по-малко загрижен за съкращението, отколкото за това защо филмите му не са по-успешни. Той нямаше как да знае, че решението на Уинклер няма нищо общо с качеството на филмите му. Всъщност филмите на Дисни са били сред по-успешните в стабилна на Уинклер и са започнали да изграждат стабилни почитатели по източното крайбрежие. Въпреки това, след като наскоро се е омъжила за Чарлз Б. Минц, бивш агент на Warner Bros, Уинклер прехвърля пълния контрол над компанията си на него. Минц незабавно намалява всички плащания към доставчиците на компанията, независимо от това колко са спечелили техните филми." Сега вече е в ход улавянето на Уолт Дисни.

Един ден Минц се появява неочаквано в студиото на "Хиперион" и лъже Уолт и брат му Рой, че поредицата "Алиса" се отменя поради липса на интерес. Уолт "се заключва в кабинета си и остава там през следващия ден и нощ, като отказва да говори с когото и да било и се обвинява за провала на компанията. Това, което той не знаеше, беше, че Минц редовно пътуваше между Ню Йорк и Холивуд, за да договори с Карл Лаеммел, основателя на Universal Pictures, сделка за анимационен заек, който да се конкурира с изключително успешната поредица за котарака Феликс. Когато сделката приключва, Минц измисля начин, по който Дисни не само да създадат новия герой, но и ако всичко върви по план, "тъпаците" (или "гоите"?, AVS), както Минц нарича Дисни зад гърба им, ще го молят да поеме студиото им, за да затвърди сделката. След като минават няколко дни, Минц отново посещава "Хиперион", този път с "добри новини". Той казал на братята, че може би ще успее да спаси сделката им, ако измислят оригинален анимационен герой, нещо от рода на заек."

Заекът в капана на Дисни

Напълно измамен от това, което е смятал за съчувствие от страна на своя еврейски разпространител, Уолт се преуморява, за да създаде накрая "Заекът Осуалд". За кого точно е трябвало да бъде късметлия Осуалд, ще стане ясно след време. Минц, в качеството си на продажен посредник, получава двойно по-голям хонорар за дистрибуция, като подписва "чернилка" и за фиктивната агенция на неангажираната си съпруга, "като по този начин създава две корпоративни спирки между Уолт и Лаеммле". Осуалд е мигновен и огромен успех, който генерира "значителни печалби" за агента евреин и за анимационния филм на евреина. Той започва да се бунтува едва когато случайно открива, че Минц и Лаеммл тайно прибират допълнителни милиони, като рекламират Осуалд в играчки, бонбони, дрехи и други детски артикули, всичко това без негово знание, съгласие или участие. Минц симулира съчувствие и го разубеждава да не предприема действия, които биха могли да отблъснат г-н Големия, Карл Лаеммл.

През февруари 1928 г., когато "Заекът с късмет" е най-популярното анимационно филмче на сребърните екрани в Америка, Дисни отива със съпругата си Лилиан да поднови договора си в Ню Йорк с Минц, който "с голямо удоволствие представя Уолт на различни продуценти и режисьори, които сега идват, за да се срещнат с горещия млад аниматор на Холивуд". Същия ден Минц настанява Уолт в своя шикозен офис на Пето авеню. "След това, без да губи време, с тих и интензивен маниер, различен от този, който бе демонстрирал по време на обяда, Минц му съобщи това, което според него щеше да бъде единственото му предложение. Незабавно авансът на Дисни за всеки анимационен филм трябваше да бъде намален от 2250 долара на 1800 долара. Ако това беше неприемливо, единствената алтернатива беше Snappy (агенцията на Минц) да поеме цялото по-нататъшно производство на карикатури за Осуалд. И, предупреждава Уолт Минц, той ще използва за това персонала на Дисни! (курсивът е на Елиът)" Типично по идиотски конспиративните усилия вече са били в ход в далечен Холивуд в същия момент, когато Минц се е подмазвал на Уолт по време на обяд, когато повечето от аниматорите на Дисни едновременно "са си подали оставките, за да приемат позиции в "Снаппи". Възползвайки се от притеснението на Дисни от неочаквания ултиматум, Минц се преструва, че отстъпва, след което предлага на Уолт да запази правата върху Осуалд, ако само Снапи получи права върху 50 % от студията на Дисни. Това беше вечната история на Дявола, който се домогваше до притежанието на една човешка душа.

По съвет на Рой Уолт се отказва от правата върху собственото си творение - заека Осуалд, с което губи всичките си приходи, но запазва собствеността си

върху драстично намаленото си студио. На практика всички надежди за бъдещето изчезват заедно с откраднатата му собственост, Уолт и Лилиан тъжно се отправят на дългото пътуване към дома. Именно по време на това депресиращо пътуване обаче арийският гений, който реагира на големи препятствия, се ражда в плодотворния интелект на Уолт Дисни, за да създаде Мики Маус. Останалото е история. Напълно засенчена от новия му герой е съдбата на щастливия заек Осуалд, който първоначално се оказва толкова популярен под ръководството на Дисни. Без своя създател обаче късметът на Осуалд бързо се изчерпва и той изсъхва само след няколко макари в забвение. Усилията на евреите да генерират вечни печалби чрез Осуалд и опитът им да завземат студията на Дисни остават без резултат, докато Walt Disney Productions се издига до безпрецедентна световна известност през 30-те години на XX век.

Disney в "Американската нацистка партия"

Уолт, който винаги е бил втрещен в изкуството си, не забелязва общия еврейски знаменател, свързващ Фелд, Уинклер, Минц и Лаеммел, и така се подготвя за още един конфликт на живот и смърт с еврейството, когато наивно позволява на евреите да се присъединят към бързо разрастващата се организация. За да бъдем сигурни, че докато все още се бореше за съществуване, малцина вярваха, че може да организира завръщане след заговора на Минц. Но с неочаквания му успех след "Мики Маус" евреите отново започнаха да го гледат като средство за постигане на целите си. Сред аниматорите след Минц, които се присъединяват към студията "Дисни", е и Артър Бабит. Неизвестно за Уолт, освен че е еврейин, Бабит е посочен от ФБР и като симпатизант на комунистите. Той тайно започва да полага основите на стачка, която да вкара служителите на Дисни в откровено марксистката гилдия на карикатуристите. Фактът, че същите тези служители са били най-високоплатените аниматори в бизнеса, с примерни условия на труд, няма нищо общо с исканията на Бабит, защото единственото му намерение е било да превърне "Дисни продакшънс" в поредната фабрика за червена пропаганда. След като възхвалява (и неволно разобличава) създаването и манипулирането на Гилдията на сценаристите от страна на Комунистическата партия на САЩ, Елиът изтъква, че комунистите "продължават да играят важна роля в политизирането на гражданите на Холивуд" през 40-те години на XX век.

След като по-рано Дисни е бил изправен пред изчезване от ръцете на капиталистически евреи, сега се сблъсква с комунистически евреи, които искат да превземат студиото му. Методите са различни, но врагът е един и същ. Дисни най-сетне осъзнава самоличността на опасността и започва да търси отговори. Според Елиът: "По времето, когато Дисни помага за организирането на независимите филмови творци срещу основното течение в индустрията, той също така придружава Лесинг (Гюнтер Лесинг), адвокат и близък приятел на Дисни) на срещи и митинги на американската нацистка партия (sic)." Американската нацистка партия е основана през 1958 г., около 20 години след събитията, описани от Елиът. Митингите, на които е присъствал Уолт Дисни, са били провеждани от "Сребърните ризи" на Уилям Дъдли Пели - ранна националсоциалистическа организация, а не партия с някаква политическа програма, освен запазването на неутралитета на САЩ.

Бабит, подстрекателят на стачката, следва Дисни на срещите на "Сребърната риза" и го шпионира: "В непосредствените години преди влизането ни във войната имаше малко, но яростно лоялно, предполагавам законно, последователи на нацистката партия. Можеше да си купиш копие от "Mein Kampf" на всяка вестникарска сергия в Холивуд. Никой не ме е канил да ходя на събрания, но аз го направих, от любопитство. Това бяха открити събрания, на които можеше да присъства всеки, и аз исках да видя какво се случва. Неведнъж съм наблюдавал там Уолт Дисни и Гюнтер Лесинг, както и много други видни холивудски личности, засегнати от нацизма. Дисни ходеше на срещи през цялото време. Бях поканен в домовете на няколко видни актьори и музиканти, като всички те активно работеха за американската нацистка партия. Разказах за това на една моя приятелка, която по това време беше редактор в списание "Коронет" и която ме насърчи да запиша това, което съм наблюдавала. Тя имаше известни връзки с ФБР и предаде докладите ми". Фактът, че марксистът Бабит не би имал никакви угризения да си сътрудничи с архиконсервативното ФБР, когато става въпрос за борба с нацистите, не би трябвало да изненадва никого, който е наясно, че двуличието е втора природа за еврейския манталитет. Не без основание Дисни го нарича "главния канализационен плъх".

Мики Маус или мързелив плъх?

Но истинското си политическо пробуждане Уейт преживява, докато слуша националсоциалистическите оратори. За пръв път той научи фактите за евреизацията на Холивуд и започна да осъзнава причините за собствената си

дилема с Минц и други, последвана от сегашните му проблеми, а ла Бабит. По ирония на съдбата еврейското превземане на американската филмова индустрия не е представено никъде по-кратко, отколкото в антидисни биографията на самия Маре Елиът. Той изтъква, че филмите започват да се снимат около началото на века като изцяло нееврейско предприятие, ръководено от изобретателя Томас Алва Едисон. Той и останалите му арийски колеги кинематографисти са осъзнавали своята обществена отговорност, особено по отношение на децата, да представят етични, висококачествени филми, които са морално здрави и художествено възвишени.

Еврейският инстинкт обаче скоро забелязва финансовите възможности на тази нова медия, като се обръща към най-низшите наклонности на масите: "Едисон е силно обезпокоен от внезапната, шеметна популярност на първата новост на новия век - уличните никелодеони, увеселителни салони, които се появяват за първи път в Долен Ийст Сайд в Ню Йорк. Той смята, че те принизяват изтънченото филмово изкуство, като предлагат "пийпълметрични шоута" и други зловещи забавления, предназначени да задоволят плътските удоволствия на работниците. През 1910 г. Едисън създава първото обединение за производство на филми, което става известно като "Тръст". Целта му е да защити публиката (и собствените си финансови интереси) от неморалните боклуци, произвеждани от така наречените от него "еврейски печалбари", които не само управляват никелодоните, но и създават свои собствени филми, за да ги прожектират. В отговор на това независима група от предимно еврейски филмови дейци, водена от Карл Лаеммле, създава своя собствена организация за разпространение или борса, както я нарича. Те организират ефективен, макар и незаконен подземен внос на чуждестранни сурови филмови ленти и оборудване, което им позволява да продължат да правят филми."

Въпреки това Едисон не е бил прекалено цивилизован слабак като днешните корпоративни слабаки. Той организирал свои собствени щурмоваци. Както правилно съобщава Елиът, "те разбиваха игралните зали на никелодеона и подпалваха кварталите, в които се намираха." Това беше единственият аргумент, който евреите разбираха, и той проработи. Ню Йорк отново беше чист. Но евреите не се отличават с нищо друго, освен с оцеляване, и мафията на Лаеммл, "за да се отдалечи колкото се може повече от Едисон", мигрира в Калифорния. "Там те намериха евтини недвижими имоти, перфектен климат и естествената защита на буферна зона от 3 000 мили. Калифорния им даде втори шанс да направят своите филми.

"За разлика от своите колеги от Източния бряг, ръководителите на холивудските студия не се интересуват толкова от артистични експерименти, колкото от печалба. Те пускаха на екран това, което се продаваше най-много. Публиката беше готова да плати, за да гледа филми, изпълнени със секс и насилие, и Холивуд беше повече от щастлив да ги създаде. Холивудските магнати обаче нямат представа какво се разбира под "социално приемливи" филми. Те не знаеха дали филмите им са морални или неморални и не можеха да се интересуват от това. За тях филмите бяха само средство за печалба, а не инструмент за изразяване. Колкото повече пари печели един филм, толкова по-добър е той. Всеки път, когато индустрията беше атакувана, че е морално покварена, никой от собствениците на Холивуд не вярваше, че проблемът има нещо общо с морала.

"Разбира се, проблемът беше точно в това. Сред онези, които правилно възприемаха Холивуд като доминиран от евреи, за мнозина в държавния и частния сектор те не бяха нищо повече от езичници, неспособни да разберат, камо ли да проектират, същността на християнския морал. Те вярваха, че холивудските еврейски бизнесмени са опорочили една форма на изкуство в името на печеленето на пари и по този начин са допринесли за разширяващата се морална корупция в Америка. По думите на Хенри Форд те бяха идеален пример за нарастващия проблем на Америка, за нейния наплив на "международния евреин" в началото на века".

Форд не е и единственият известен американски ариец, който се противопоставя на еврейския Холивуд. Уилям Рандолф Хърст, който "не е приятел нито на евреите, нито на филмовата индустрия", публикува поредица от редакционни статии, в които документираща дегенерацията и марксизма, излъчвани във филмите. "Кампанията на Хърст получи голяма подкрепа в Конгреса, където определението за филмов морал се разшири през годините, за да включи не само сексуалната провокация, но и политическата подривна дейност. През март 1929 г. американският сенатор Смит Брукхарт обобщава това, което смята за влошаваща се ситуация в Холивуд, като нищо повече от битка за печалба за сметка на сексуалния и социалния морал между конкуриращи се студия, ръководени от "купчина евреи"."

Мики Маус и свастиката

Така, разкривайки фактите за еврейската власт в Холивуд, завесите падат от очите на Уолт Дисни и той се заклева да запази студиото си завинаги без

евреи. Освен грижата за изкуството си, той искаше да се бори със същата заплаха, която заплашваше страната и цивилизацията му. Съзнавайки, че членството в открита националсоциалистическа група само щеше да налее масло в огъня, подготвен за него от враговете му, Дисни се ангажира вместо това с "по-почтеното" движение "Америка на първо място" - организация, обединяваща консервативни, десни и дори фашистки и националсоциалистически групи в страната, включително "Сребърните ризи", в народна опозиция на военната истерия, създавана от столицата на страната във Вашингтон до столицата на киното в Холивуд. Уолт наистина се превръща в откровен активист, като дори споделя една и съща трибуна с Чарлз Линдберг на масови митинги и радиоречи в цялата страна, посветени на "Първа Америка",

Винаги остроумен, той не може да се въздържа да не вмъкне тайно в илюстрациите си загадъчна подкрепа за каузата. Неизбежно и приятелите, и враговете му се досещат за това: "Имаше и такива, които започнаха да виждат "тайни сигнали" в творбите на Диснев, включително в един случай свастика в последния панел на карикатура "Мики Маус" от 19 юни 1940 г. В крайна сметка тревогата около лентата стига до бюрото на Джей Едгар Хувър, след като един от "феновете" на Дисни пише на шефа на Бюрото, цитирайки изданието от 19 юни. "Фенът" съветва, че "в последната част на "Мики Маус" на Уолт Дисни има много ясна свастика под формата на две кръстосани музикални ноти"." Всъщност въпросният хукнат кръст не изглежда случаен, заради разположението му над думите "стария каубой". Дисни, запален ездач, често наричал себе си сред колегите си ездачи през уикенда "old cowhand". Карикатурата вероятно е била замислена като вътрешна шега, единственото публично място, където Уолт е смятал, че може да се идентифицира с националсоциализма, макар и загадъчно.

Междувременно стачката на Бабит вреди на студиото му, тъй като изтегля ключови аниматори. Стачкуващите еврей-комунисти работят ръка за ръка с еврейските капиталистически филмови магнати, които все още се стремят да контролират "Дисни" по един или друг начин, като Франк Ташлин, ръководител на компанията "Screen Gems" на Хари Кон: "Сред първите, които подписаха с Ташлин, беше Дейвид Суифт, един от най-младите и обещаващи аниматори на Дисни. Когато Уолт научава за планове на Суифт да напусне, според художника: "Накрая ме извика и с фалшив еврейски акцент каза: 'Добре, Дейви, отиваш да работиш за тези евреи. Там ти е мястото, при тези евреи'".

Топ еврейн завзема студията на Disney

Усилията на Дисни да предотврати въвличането на страната си във война за освобождение на еврейските печалби приключват внезапно веднага след Пърл Харбър. Студиото му е завзето от американската армия и той е принуден да се занимава с пропаганда на кратки теми, като за целта е натоварен не от кого да е, а от министъра на финансите Хенри Моргентау, автор на кървавия "План Моргентау" за ликвидиране на германския народ заради непростимия му грях - антисемитизма. "Той горчиво се оплаква на Рой и Лесинг как студиото вече е принудено да приеме "този еврейн", както Уолт нарича министъра, не просто като съветник, а като пълноправен партньор, който иска да отговаря за всичко. За Уолт студиото вече функционираше с посланието на Моргентау, донесено от пратениците на Дисни - политически пропагандни филми, които печелеха от популярността на всеамериканската мишка Мики, неговата любима Мини, приятеля Доналд, другаря Гуфи и кучето Плутон. В един момент Дисни нарича любимите си герои пленници, принудени да играят като много малки пинокии за подобния на Стромболи Моргентау."

Но еврейската окупация на студията на Дисни е краткотрайна и военните се изтеглят през 1943 г. След това Уолт продължава борбата, макар и безрезултатна, срещу надигащата се вълна на марксизма, най-вече като свидетелства пред различни правителствени разследвания за комунистическо проникване в изкуството и развлекателните медии. Но евреите никога повече не успяват да се наложат в "Дисни Продъкшънс", поне докато Уолтър е жив, а името му продължава да се смята по целия свят за синоним на върхови постижения в областта на популярната култура.

Дисниленд е завладян от плъхове

След смъртта му на 65-годишна възраст през 1966 г. студиото преминава в ръцете на неговите наследници. Техните разправии и некомпетентност водят до бърз упадък на продукта и корпорацията "Дисни", предизвиквайки опасна криза за художественото и финансовото им наследство, като едновременно с това откриват нови възможности за Стария враг: "Нисък, закръглен мъж с дупки от куршуми вместо очи и черна коса, която един от сътрудниците му описва като не толкова тъмна, колкото сърцето му, Сол Стайнбърг стига до заключението, че в сегашното си отслабено състояние "Уолт Дисни

Продакшънс" е в перфектна позиция за корпоративно поглъщане. Това, което привлече Щайнберг, беше непрекъснатият спад на стойността на акциите на "Дисни". В началото на 1984 г. акциите на Disney се търгуваха по 45 долара за брой, което е спад спрямо най-високата стойност от 84 долара за предходната година. Стайнбърг искаше да придобие закъсалото студио, за да продаде отделните му активи - филмовата библиотека, студиото в Бърбанк, увеселителните паркове - за сумата, която смяташе, че ще му донесе еквивалента на 100 долара за брой, което щеше да бъде огромна печалба, повече от два пъти по-голяма от инвестицията му."

Но Стайнбърг е само първият от чакалите, привлечени от миризмата на мърша и лични възможности в упадъка на Disney Productions: "Събитията в "Дисни" привлякоха вниманието на новата порода арбитри на Уолстрийт - инвеститори в големи пакети от компании, които предстои да бъдат ограбени и чиито акции внезапно и рязко ще поскъпнат. За една нощ един такъв арбитър, Иван Боески, се включи в играта. Неговата цел не беше да поеме студиото, а просто да се възползва от очакваното нарастване на стойността на акциите, което естествено щеше да последва от всякакви внезапни, големи покупки - на Щайнберг, Рой Е. Дисни или неговата собствена. Така Боески става четвъртият по големина акционер в студиото на Уолт Дисни."

В крайна сметка нямаше никакво значение кой от чистачите щеше да поеме властта. Печелившият чакал беше Майкъл Айзнер, отговорен за разпространението на такива "епоси" като антинацисткия "Похитители на изгубения ковчег", смесващия раси "Офицер и джентълмен" и откровено болшевишкия "Червените". Въз основа на тези финансово успешни, макар и съмнителни от художествена и морална гледна точка филми, бордът на директорите на "Дисни", деморализиран след изплащането на 325 милиона долара за "зелен шантаж" на Сол Щайнберг, позволява на Айзнер да стане ръководител на студиото. Верен на формата си, той отваря широко вратата на "Дисни" за своите колеги избраници, като Джефри Катценбърг и Ричард Франк, и двамата ръководители на "Парамаунт", които спасяват студиото от финансова разруха чрез масови уволнения и драстично намаляване на високия стандарт на производствените стойности, въведен от Уолт.

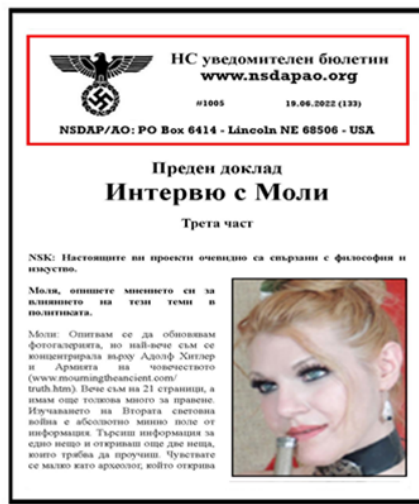
Disney Productions наистина се възстановява икономически, но никога не успява да се възстанови в художествено отношение. "Въпреки това, сред радостните възгласи бяха скрити недоволните гласове на много ветерани на Дисни. Особено старите аниматори бяха обезпокоени от почти изцяло компютъризирания стил на анимация на студиото. Въпреки че самият Уолт

обичаше техническите нововъведения, сред много от ветераните на "Дисни" цареше усещането, че студиото е изоставило творческото си наследство - изкуството на ръчно рисуваната анимация в служба на разказването на истории. Новите филми, оплакваха се те, не изглеждаха като нищо повече от слабо прикрити повторения на много по-добри оригинали. Един от дългогодишните аниматори на "Дисни" твърди, че "Скъпи, съкратих децата", с неговия мотив за по-големи и по-малки деца, всъщност не е нищо повече от римейк на "Алиса в страната на чудесата". Един ветеран-разказвач предположи, че героят на заека Роджър ужасно много прилича на оригиналния Осуалд на Уолт.

Разбира се, истинската причина за обезличаването и безвкусното генерично качество на днешния преупакован продукт на Дисни не е Джей с никакви нови компютърни техники, а може да се търси в безликите бизнесмени, които сега контролират огромната империя на Дисни, каквато техните връстници никога не са били достатъчно креативни, за да предвидят или изградят. Дори разпознаваемият Айзнър вече го няма: "Опасявайки се, може би, от обещанието на президента Бил Клинтън за по-строг данък върху капиталовите печалби, (той) осребри повечето от опциите си за акции и прибра вкъщи чек за 192 милиона долара.

"В кръчма в Бърбанк синът на един от първоначалните филмови творци на Дисни седеше на едно място и пиеше уиски със сода. Новината за сделката с акциите на Айзнер го накара да се засмее. Той поклати глава, отпи глътка и се облегна назад. "Как мислите, какво би си помислил старият Уолт за един еврейин, който печели толкова много пари от студиото му?"

Така завършва най-новата биография на най-великия аниматор в света. На корицата му е изобразена негова снимка, която хвърля сянката на зловещ профил, очевидно принадлежащ на Уолт Дисни. Но образът с бръмбарска глава, алчна уста и нос с кука няма никаква прилика с арийския създател на "Снежанка" и "20 000 левги под водата".

NSDAP/АО е най-големият в света
Доставчик на националсоциалистическа пропаганда!
Печатни и онлайн периодични издания на много езици
Стотици книги на много езици
Стотици уеб-сайтове на много езици

BOOKS - Translated from the Third Reich Originals!
www.third-reich-books.com

